

SEKLET

N:r 5—6

1955

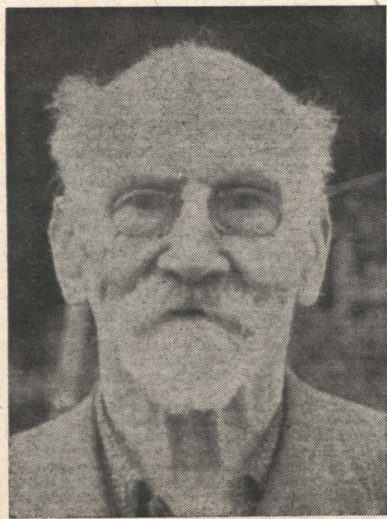
Arbetare

Den som hittills levererat lejonparten av innehållet i SEKLET, är den i Norrland under namnet "Indalsprästen" välkände forskaren, antropologen m. m. Kyrkoherde emer. Viktor Vallberg. Han kommer även under 1956 att fylla denna uppgift så långt krafterna räcker.

Vid sidan av sin över halvsekel-långa prästmannagärning har Vallberg bedrivit ett imponerande forskningsarbete, varom bl. a. hans rika, säregna författarskap, djärvt och frimodigt, med det rätta lärjungasinnet, sträng vetenskaplig klarsyn och sunt omdöme har banat nya stigar på områden, där ytterst få forskare vågat beträda. Den stridbare kyrkoherden har tyvärr icke i allt blivit rätt förstådd av vår tids materialistiska vetenskap. Rakryggad, med omutlig rättspatos har han aldrig dagtingat med dagens makthavare. När framtidens forskning en gång kommer att gå tillbaka till Vallbergs källor, skall han bliva erkänd som en verklig föregångare, en kulturhistorisk personlighet och auktoritet, särskilt på psykologiens område i dess vidsträcktaste bemärkelse. Hans stiftsherde under senare år, framlidne biskopen Torsten Bohlin säger: "Vallbergs säregna författarskap är värt att bli känt". Andra framstående personer ha sagt: Det måste vara en alldeles ovanlig flit, omdöme och ihärdighet för att en människa skall kunna hinna med så oerhört mycket." "Viktor Vallberg har inskrivit sitt namn i svensk lärdoms- och odlingshistoria på ett förblivande sätt". Vallberg har själv kallat biskop J. A. Eklund, som han mycket liknar, "den svenska kyrkans siste profet", en titel, som Eklund själv helt säkert velat testamentera till Vallberg.

Få torde ha visat ett så levande intresse och stor sakkunskap i norrländska frågor som vår medarbetare. Han är en sannskyldig "Norrlands apostel". Redan när seklet var ungt (inte tidn. Seklet) diskuterades livligt hans böcker i norrländska jordfrågor. Vallberg vill en jordbrukets reformation och återgång till det biodynamiska jordbruket. Hans bok "Jorden till jordbrukarna" 1909 torde kunna räknas bland de första framstötarna för norrländska jordbruk och apologierna för dess möjligheter.

Vallbergs största verk "Människokunskap", som han utgivit på äldre dagar, har med rätta kallats för ett helt universitet, där ett helt livs forskarmöda ligger förborgad. I "Kristendomens forntid, nutid, framtid" 1949, där hans teologiska vetenskap slår ut i full blom, kämpar han för att giva nya Testamentet dess

V. Vallberg.

rätta plats och granskar kritiskt prof. Hedenius "Tro och vetande" med stor saklighet, elegans och skicklighet. Dessa omnämnda skrifter ett axplock ur den Vallbergska floran, får betraktas som hans andliga testamente.

Han borde ha beklätt mera framstående poster i samhället, i den kyrkliga och akademiska världen, men anspråkslös och tillbakadragen till sitt väsen, har han troget verkat på den teg han fått sig anförtrödd. Hans namn och rykte som präst och läkare har ändå farit vida omkring. Säkert är att fjällvärldens utomvärldsliga stämning och skönhet, som han själv besjungit, skänkt honom den tankeskärpa, koncentration och stillhet, som ger den rätta skapardan. Lägges därtill hans äventyrs-mättade liv och mångåriga erfarenheter som lappmarkspräst, förstår man hur han funnit de kunskapens nycklar, vilka öppna portarna till livets underbra hemligheter.

Utmärkelser av flera slag har han fått, men mest sätter han värde på en guldmedalj för forskning rörande vaccinationen. (På det medicinska området har han bedrivit omfattande studier.) Denna unika utmärkelse har tilldelats endast ett fåtal personer, däribland två svenska provinsialläkare samt ett par utländska professorer, auktoriteter på medicinens område.

Vallberg kommer att fortsätta sina artiklar om den eteriska strålningen, om jordbrukets förnyelse, om parapsykologiska spörsmål och uppsatser i skilda ämnen.

Hur skall det gå med Sveriges jordbruk?

Den utlovade skildringen av mötet med representanter för de norrländska skogsbolagen kommer här.

Vi avslutade det föregående med omnämnandet av ett möte i Stockholm anordnat av Föreningen mot emigrationen, till vilket representanter för de norrländska skogsbolagen blivit kallade. Här uppträdde dessa i samlad flock med tvenne yrkanden:

A. Norrlandslagarna böra upphävas, således bolagen fritt få köpa böndernas jord och skog.

B. Arbetarbostäder i mån av behov för skogsarbete böra upplåtas på kronans mark med ett par tunnland odlingsbar mark. Jordbruk kan ej i väsentlig mån bedrivas i Norrland.

Alldeles samma yrkanden framkomma nu. Bönderna böra få sälja sina hemman och framför allt sin skog även till bolagen, ty "dessa sköta skogen bättre än de enskilde!", påstås som förevändning. *Sen har man ju bara att socialisera alltsammans!*

Här föreligger tydligt en plan på genomförande av livegenskap, ståndsbånd och lamsläende av all personlig frihet beträffande jordbruksbefolkningen. Mot dessa planer skrev jag redan 1907 såsom ett hägrande framtidsperspektiv. 1908 skrev jag en broschyr med yrkande på expropriering av bolagsjord för bildande av självägande jordbruk med skog. Året därpå "Jorden till jordbrukarna" samt sedermera ett par andra broschyrer i samma sak och några tidningsartiklar (på den tiden kunde en del nu förbjudna saker få diskuteras åtminstone till viss grad i "den fria pressen"). Det blev åtskilligt väsen kring dessa och ett huvudbry var man skulle placera mig (därom var på sina håll mera bekymmer än om själva saken). Somliga trodde att jag var "socialist", andra "värre än socialist", andra "högerman". Att en människa kan tänka och mena någonting själv utan partiskrankor, det är så konstigt, att en sådan löper väl numera risk att bli lämpligt behandlad på Beckomberga. En person, som emellertid begrep min väg var borgmästare Lindhagen. Han var i själva verket en socialist på samma sätt.

På den tiden bedyrade man att någon plan på socialisering av böndernas jord förefanns inte. Men nu fö-

Forts. å sid. 2, spalt 1.

SEKLET 1956

Trots att det inte varit oss möjligt utgiva SEKLET å regelbundna tider under innevarande år våga vi försöket att inbjuda till prenumeration för 1956. Detta nummer ha vi nödgats göra ett dubbelnummer av. Våra läsare förlora väl knappast på det, annat än väntetiden. I stället blir det mera textutrymme än om vi hade givit två 4-sidiga nr. Dessutom blir vi i tillfälle visa hur SEKLET skulle te sig om vi hade så många pren. att vi kunde ge ut 6 åttasidiga nummer om året. Innehållet kunde då disponeras på ett helt annat sätt med t. ex. utförliga recensioner av intressanta böcker som utkommit på främmande språk. Nå, tills vidare utlova vi endast 4-sidiga nr. som hittills och 6 under året.

Även i fortsättningen kommer SEKLET att föra fram en del företeelser på det ideella och religiösa området, som inte fått eller får uttryck på annat sätt (genom pressen eller litteraturen). Sålunda kommer tidningen att ge artiklar i: Psykologi och parapsykologi, d. v. s. människan såsom kroppslig och andlig. — Jordbrukets förnedring och upprättelse, verkstaden där den huvudsakliga grunden till vår hälsa och sjukdom lägges. — Gifter och deras symptom, särskilt med hänsyn till livsmedelsförgiftningen. — Den eteriska strålningen och medicinska spörsmål.

SEKLET vill i fortsättningen liksom hittills ge ett reformatoriskt innehåll för självständigt tänkande människor i tidens största frågor.

Det blir fortfarande lika rekordbilligt att prenumerera på SEKLET, trots ökade kostnader — endast

2 kronor

som kan inbetalas på vilket sätt som helst, t. ex. å Litteraturförlagets postgirokonto 5 29 99 med bilagda inbetalningskort.

INNEHÅLL:

Medarbetare — Frenologien — Byggnadskonsten — Ur Brauns intervju med Tegnér — Förutseende och förutsägelse — En hemsk psykologisk gåta. — Parapsykologi — DDT — ett farligt gift. — Tankarna skapa min framtid... — Det spökar i Jämtland. — Den hemlighetsfulla ringen m. m. Föregående nr innehåller bl. a. följ.:

Behärskar människan naturen eller är det naturen, som behärskar människan? Parapsykologien och vetenskapen. En läkares ord om födan. Automatisk skrift. Det stora beviset för människans enhet. Ögondiagnosens begränsning. Grafologien i kriminalens tjänst.

religger dock planerna, tydligt uttalade.

Yrkandet framkommer särskilt från arbetarhåll, där man fortsätter i den invanda tanken: de andra bör ha det likadant som jag. Vad jag här vill framhålla är endast följderna av dessa planers genomförande för jordbruket, främst i Norrland och Dalarna, men i sin mån på motsvarande sätt över hela landet.

Det kommer en tid, och den är mycket nära, då man inte alls behöver dras med nuvarande bekymmer att jorden bär mer än vad vårt folk orkar förtära. Inom kortare tid än 20 år bär Skånes jord endast hälften så mycket skörd som nu, för så vitt man inte redan nästa år börjar lägga om metoderna radikalt. Redan nu lästes i D. N. faran för att Skåne skall bli en öken. Ja, det går fort, det känner man väl till i Amerika, Afrika m. fl. trakter. Det finns endast en väg för Skåne att bli räddat, det är att i första hand åtminstone i hög grad minska med tobaks- och sockerbetsodling och konstgödnings, införa gröngöding, kompostering med stenmjöl. Om inte jordbruksexperterna vilja tala om det, så måste de osakkunniga" ropa ut det. Således inskränka på själva handteringen, minska på avkastningen. Det är, hur tråkigt det må vara, dock bättre än både jord- och ekonomisk ruin inom 20 år. Här må man fråga: Ha experterna, d. v. s. jordbruksdirektörer, professorer, konsulenter, mod och ärlighet att tala om saken och det idag? Görs ingenting, så kan det hända att staten kommer att överta det hela. För att återställa det förstörda måste den tillgripa slavarbete.

Under tiden har även småbruket och arbetarsmåbruket, denna utmärkta form i Norrland, blivit förödd. De egentliga bönderna ha till stor del mistat sin skog och de andra ha sin jord förstörd genom misskötsel. Då gäller det att skaffa landet försörjning med arbete genom den människofäna, som blir en naturlig följd av denna galna jordbruksskötsel och denna socialiseringspolitik. Nu höras de sista varnande rösterna. Tiden är kort. Det är främst bönderna, som måste förstå sin tid och sin plikt till landets och folkets framtida räddning. Man må erinra om vad Carl Larsson i By en gång sände ut som maning:

"Det är tid att bönderna vakna, Reveljen, väckaretrumman går. Det är tid, att ryggarna rakna, som böjts i alltför många år.

Det är tid att bönderna säga på tinget vid sköldarnas brak ifrån, att den som skall jorden äga är bonden som förr och bondens son. Men lämna vi jorden åt andra, få vi evigt hemlösa vandra, en uppryckt rotlös planta, ett virvlande löv i ån."

V. V.

Byggnadskonsten

Vi bygga. Men vi bygga olika hus och på olika grunder. *Grunden* är den första förutsättningen för byggets stabilitet — "om grundvalarna upprivas, vad kan den rättfärdige uträtta!"

Denna dag växer fram ur gårdagen, detta år ur det förra året, detta tidevarv ur gångna tidevarv. Så kommer ock morgondagen ur denna dag, nästa släktes liv ur detta släktes liv, eftervärld ur nutid.

Vem har inte byggt hus som barn, av kort, av pinnar, lera o. s. v. Av dessa byggen finns ingenting kvar — det var barn som byggde. Byggnaderna ramlade ofta, innan de blev färdiga. Är det kunniga människor eller är det oförståndiga, elaka barn, som bygga nutidens världspalats? Det beror ju först och främst på hur dan grunden är. Och på denna växer den världsomfattande stommen fram sammansatt av en mängd bitar, olika i storlek och materia. Skola alla bitar kunna passas in i varandra? Det kan ju hända att den ena byggmästaren tycker att den och den biten bör passas in så och så och den andre alldeles annorlunda. Så kan det t. o. m. uppstå sabotage och hämdgärningar. Hur skall det då gå?

Det finns en allmän grundsats, som säger så mycket. Den lyder på ett främmande språk: "Charity begins at home", det betyder egentligen att barmhärtigheten börjar hemma, men har i sin tillämpning fått betydelsen "var och en är sig själv närmast". Om detta ord tillämpas som självkritik, så skulle det gömma uti sig en stor förhoppning om världens återställelse efter allt det förödda. Men går man förbi själva grundvalen för all kritik och smyger sig förbi *självkritiken*, då mynnar det hela ut i självvinbillningen, självbedrägeriet och skrymteriet.

Den mildaste av människor har om denna mentalitet sagt de hårdaste ord, nära nog hopplösa ord. Det var tre punkter, mot vilka världens främste psykolog särskilt vände sig när han gick till anfall. Det var de tre starkast befastade punkterna. Sådan var hans strategi. Dessa punkter voro: *Mamonismen* (girigheten och rofferiet), *oförsonligheten* samt *skrymteriet*.

Barmhärtigheten kommer här i världen ofta att stå som en motsats till rätten. Kristus kallar ofta sin armé till kamp för rättfärdighet gent emot vad människor kalla "rätt". Ty deras rätt är ofta den högsta orätt. Kristi armé är en aktiv armé, den går således till anfall mot samma makter som deras konung själv gick till strid mot och i samma anda nämligen Mamonism, oförsonlighet, skrymteri. Deras uppgift är att lära både små och stora, att det finns ingen annan grundval att bygga på än motsatsen till dessa tre, således *frikostighet i materiella gåvor, kärlek, förlåtelse, försoning, samförstånd, ärlig, god vilja*.

Men — "om grundvalarna upprivas, vad kan den rättfärdige uträtta."

Kopernikus, Kepler, Galilei

Tre förföljda upptäckare.

I min barndom på 1870-talet disputerade min far och en folkskollärare om jordens och solens plats i förhållande till varandra. Folkskolläraren förfäktade att det var solen, som gick runt jorden — det kunde man ju se, och om jorden gick runt, så skulle vi ju falla ner när den vände på sig, det var ju så klart att ett barn kunde begripa det — en läskunnig, pålitlig person kunde på den tiden ha blivit skollärare efter någon kort utbildningskurs. Min far, som gått några klasser i läroverk, förfäktade motsatsen.

Det var här två motsatta, väldiga världsåskådningar, som möttes ute i den stora människoallmänningen. Den ene av dessa hade varit rådande från mänsklighetens barndom allt intill 1500-talet. Under tre hundra års tid hade inte den nya åskådningen hunnit fullt slå igenom. Så orimligt syntes den. Det hade varit en farlig lära för dem, som först framkommo med densamma. Dess förste egentlige upphovsman, *Kopernikus*, hade dock den lyckan att tillbringa de sista dagarna på sotesängen, då hans farliga livsverk utgick från trycket. Någon större revolution i uppfattningen av den värld i vilken vi leva har aldrig förr eller senare skett. Här kan man säga detsamma om den nya uppfattningen av den synliga världen som Karlfeldt diktar om reformationen: "En värld som föds, en värld som dör just här sitt möte stämt."

Kopernikus hade samlat resultat av sitt livs forskning i en skrift "Om himlakropparnas rörelser". En domherre Donner kom in till Kopernikus med ett exemplar av den nytryckta boken. Denne fattade boken i sin hand, men blodet strömmade ut ur den döendes mun efter slaganfallet och utan medvetande om vad som försiggick omkring honom sloknade de jordiska sinnena hos den man som skrivit den mest revolutionerande roll i världsuppfattningen som någonsin skett.

Hade Kopernikus levat till 80 i st. f. 70 år, så hade världen helt säkert haft ytterligare en martyr till den stora skara som levat på denna jord både före och efter honom. Nu kunde man ju endast anfalla hans bokverk och hans vetenskap, som med hans bortgång ej mycket observerades. Varifrån domen skulle utgå var ju också visst. Det dröjde dock icke mindre än 63 år till dess domen över Kopernikus och hans verk blev färdig. Detta år anmodades nämligen översta inkvisitionsrådet av påven att yttra sig över de båda satserna, att solen är centrum i världen samt att jorden icke är centrum utan rör sig med avseende på sig själv och i världsrymden.

En annan forskare *Galilei* hade nämligen framkommit med samma lära som Kopernikus, att jorden svävar i rymden, rör sig omkring solen etc. i överensstämmelse med "det kopernikanska" systemet. *Galilei* blev

Seklets läsare inbjudas till diskussion

Ur dagspressen hämta vi följande meddelande, som berör en av de viktigaste frågorna beträffande vårt folk.

"Skall jordens växande befolkning få sitt behov av föda tillgodosett, måste man bl. a. utnyttja handelsgödsel i långt större utsträckning än hittills, yttrade professor Bondorff vid Gödsel- och Kalkindustriernas Samarbetsdelegations årsmöte i Stockholm.

Av världsproduktionens 80 miljoner ton gödselmedel används för närvarande hälften i Västeuropa, och man har faktiskt räknat ut att hela produktionen med ekonomisk fördel kunde användas enbart på denna plats. Ser man så på världskartan, vilken liten del Europa utgör, förstår man, att användningen av handelsgödsel, trots de senaste årens explosionsartade utveckling, ännu inte på långt när är avslutad.

Men många problem anmäler sig, fortsatte prof. Bondorff, främst kanske frågan om man för framtiden kan skaffa fram erforderliga mängder av handelsgödsel. Från tid till annan har tvivel uttalats om detta, men så vitt jag kan se finns det ingen anledning till bekymmer.

Handelsgödseln är det enda produktionsmedel, som mänskligheten har till förfogande för att upprätthålla jordens produktionsförmåga. Men gödselmedel och kalk är inte bara av betydelse för skördeutbytet utan även för skördeprodukternas kvalitet. För jordbruksvetenskapen är det ett allt överskuggande problem att klarlägga växtnäringstillförselns inverkan på skördeprodukternas kvalitet och ge sådana anvisningar, att jordbrukarna genom rätt användning av produktionsmedlen kunna frambringa bästa möjliga kvalitet på skördeprodukterna."

Detta meddelande synes oss ge uppslag till en mycket givande diskussion. **Seklets läsare inbjudas därför att lämna bidrag, ej alltför långa, över synpunkter, som kunna innehållas i meddelandet.**

offret. Det kopernikanska systemet fördömdes. Det var stridande mot den gammaltestamentliga världsuppfattningen. Först 1835 blev domen över Kopernikus offentligen upphävd inom den katolska kyrkan. Även inom de protestantiska kyrkorna hade på vissa håll starkt motstånd blivit upprett.

En tredje person som ingick i den nya världsåskådningen och gav den en djupare betydelse, var *Johannes Kepler*. Mot denne samlade sig hatet, men han hann avlida, innan slutattacken hunnit samla sig, vid 59 års ålder.

Vi ha således en trio av nydanare, förföljda och hatade som människor och i sina livsverk under mansåldrar, men hedrade såsom tillhörande eliten av upptäckare efter ett par tre hundra år:

Kopernikus	1473—1543
Kepler	1571—1630
Galilei	1564—1642

En hemsk psykologisk gåta

Var det en "personlighetsklyvning",
eller vad var det som fick så ödes-
digra följder?

I en bondfamilj i Jämtland, där man hade ett par tre barn, tilldrog sig för flera årtionden följande.

Hustrun, som var havande, inträdde i ett egendomligt nervöst tillstånd. Äktenskapet hade varit normalt och utan väsentliga konflikter. Kvinnan var känd som en rättskaffens och god husmoder. Men hon började nu alltmer visa en onormal fiendskap mot mannen. En dag tog hon en täljkniv, stötte den i bröstet på maken, varav han avled. Kvinnan fördes till fängelset i Östersund. Men hon visade ingen ånger över dådet. En läkare erhöi i uppdrag att undersöka hennes sinnesbeskaffenhet. Han gav intyget att hon vid gärningens utförande var vid sina sinnens fulla bruk. Det betydde på den tiden dödsstraff.

Kvinnan födde barnet i fängelset. Efter barnets födelse blev hon förskräckt och förvånad över var hon var. Man meddelade henne var hon var och varför hon var där. Hon hade varit i ett annat tillstånd under havandeskapet, så att hennes tillstånd före och efter detta icke hade samband med detta. Hon blev förtryvrad över vad som skett. Hon hade ju varit följgiven sin man och hon ägde nu själv intet minne av den gärning, som hon hade utfört, såsom är fallet vid trans.

Hur skall nu detta förklaras? Var det bara en lekamlig rubbning eller var det någon hemlig psykisk makt? Det kan uppväcka frågan, i vilken mån modern påverkar barnet eller barnet modern. Psykiska motsvarigheter finns i detta fall. Moderns beteende under havandeskapet och barnets framtida själstyp ha motsvarighet. Moderns psyke kan påverkas så starkt av ett gossebarn, att hon kan erhålla manlig strålningstyp. — Den indiska karmaläran skulle söka att finna förklaringen i både faderns, moderns och barnets förutställvar.

Ett annat förhållande väcker uppmärksamheten i detta fall, nämligen att den läkare, som gav intyget om att kvinnan var vid sina sinnens fulla bruk vid handlingens begående, blev själv sinnesrubbad. Kanske han i själva verket var det redan vid intygets utfärdande. En annan fråga: Hur kunde domare och nämnd döma efter intyg av en enda läkare i ett sådant fall? Nu tror man ej att något sådant skulle kunna förekomma, även om på psykiatriens område underliga fall alltjämt ske.

Redaktör och ansvarig utgivare
HARRY BLOM

Adr. Box 634 — Stockholm 1
Tel. 67 14 94. Postgiro 5 29 99.

Pren.pris 2 kronor

Utkommer med 6 nummer 1955
Upplaga: 20.000 ex.

N:r 5—6. — 1955.

Vad är frenologi?

Det är metoden att tolka själsegenskaper efter huvudets form.

Av kyrkoh. emer. V. Vallberg.

Är det tillåtet att skriva om frenologien i den allmänna tidningspressen? Ja, i viss form. När karusellen hade tagit upp frenologien, så kom det några omdömen i tidningspressen. Vi skola här lämna ett exempel på vad som fick och kunde förekomma. Det är hämtat ur "Vecoko Revyn.

"Huvudets knölar avslöjar
karaktären.

Lika litet som vår-karusellens första elev, fru Inez Hillgren, tog sin uppgift att bli frenolog helt på allvar, lika litet skall ni ta ovanstående rubrik allvarligt. Numer tror ingen på frenologien längre — den förhåller sig till den moderna hjärnvetenskapen ungefär som stjärntydningen till vetenskaplig astronomi.

Men med utgångspunkt just från frenologien kan man göra en rolig lek, som VR här lär ut. Förr i världen trodde man att hjärnan egentligen var en samling småhjärnor, som en var hade sin uppgift och som gav upphov till olika stora knölar på skallen. Ju bättre utvecklade ett visst sinne är desto större knöl markerar platsen för just det sinnets placering, trodde frenologerna."

Ja, karusellen tänkte tydligen att bereda publiken en lustig "lek" med frenologien, men — leken blev allvar. Fru Hillgren fann nämligen efter en veckas läsning i ett par böcker att frenologien var grundad på sann iakttagelse och efter endast denna korta studie hade hon inhämtat de mest karaktäristiska frenologiska kännetecknen och tolkade elegant och träffande den person, som utsetts till offer (Sven Jerring). Under lugna och gynnsamma förhållanden hade hon givetvis kunnat säga mera. Fara var således å färde att frenologien kunde bli erkänd. Tidningspressen måste uppkallas för att avvärja faran, t. o. m. professor Olivekrona måste framkallas som auktoritet mot frenologien. Men — något försvar för frenologien fick icke gå ut till allmänheten. Där försök gjordes blev det refuserat. Tidningar liksom riksdagsmän i allmänhet måste ju vara "vetenskapliga".

Men den som erkänner och studerar frenologien är i gott sällskap. Vi kunna t. ex. söka oss sällskap med den store naturforskaren Alfr. Wallace. I den synnerligt värdefulla boken "Underverkens Århundrade" (1800:talet) har han i avdelningen "Missgrepp" ett kapitel med rubrik "Frenologiens försummelse". Av denna framgår att han själv studerat frenologi, ehuru han ej utövat densamma. Vi återge här avslutningen:

"I nästa århundrade" (d. v. s. 1900-talet, som ej ännu är slut) "skall frenologien för visso röna allmänt erkännande. Den skall visa sig vara den sanna vetenskapen om själen. Dess praktiska nytta i uppfostran, i självtuktan och i brottslingars förbättrande och behandling ävensom i

läkebehandlingen av vansinniga skall genast tillförsäkra den en av de högsta platserna i vetenskapens hierarki; och dess envisa försummande och det förakt, som visats densamma under de senaste sextio åren skall anföras såsom ett exempel på den otroliga inskränkthet och fördomsfullhet, som rådde bland vetenskapsmännen på just samma tid, då vetenskapen gjorde så lysande framsteg på tankens och upptäckternas andra områden."

I vårt land har frenologien blivit bevisad i tiotusentals fall av frenologen Sten Frödin, som under mer än tjugårig kringstad och landfrenologiserade och demonstrerade dess sanning. Han ägde flera stora böcker med erkännanden av läkare, lärare, professorer, präster, fängelsedirektörer o. s. v., som han frenologiserat. Man tycker att efter ett så allmänt erkännande på grund av erfarenhetens bevis borde det envisa förnekandet ha tystnat, men fort glöms vad som helst i vår tid.

Det finns en mycket omfattande frenologisk litteratur, det mesta på främmande språk. Ett tjugufemtal skrifter har jag genomgått, den största av dessa "Lecons de Phrénologie scientifique et pratique" av prof. fil. Don Mariano Cubi i Soler utgöres av 58 långa föreläsningar, utgörande tillsammans 1200 sidor. Tror man att en professor skulle kunna hålla en sådan rad av ingående utredningar över en så realistisk sak som frenologien, om det hela vore bara fantasier! På vårt språk ha vi haft ett par översättningar i början av 1800-talet samt skrifter av Kellgren, Ljungkvist Frödin, Newgren. Dessa äro alla utgångna. Tillgängliga äro nu, så vitt jag vet, endast de böcker, jag skrivit, dels i de båda banden Människokunskap dels Frenologisk Psykologi, vilka innehålla en så pass omfattande frenologi, som kan vara behöfligt för ett allmänt studium.

(Forts.)

Fotografikonstens triumfer

Det har lyckats fotografikonsten att fotografera *vitaminer*, som ju kan komma att få betydelse för prövning av födoämnen. Man kan också fotografera *kristallisationer av blodprov* och därigenom på ett tidigt stadium upptäcka begynnande sjukdomar, återgeva många andra saker, t. ex. den olika strukturen hos växter, som odlats biologiskt eller med färsk gödsel och konstgödsel.

I den amerikanska tidningen "Organic Gardening and Farming" berättar J. I. Rodale, den världsbekante jordbruksreformatorn för biodynamiskt jordbruk, huru han företog en resa till England för att studera de-

ras moderna jordbruk. Han besökte därvid en professor *Delawarr* vid universitetet i Oxford, i vars laboratorium man använde en ny elektrisk metod för att diagnostisera sjukdomar. Han sammanträffade där även med en fransk kemist, *Rosenauer*, som kunde bestämma huruvida säden blivit odlad på naturlig jord eller om den blivit odlad på konstgödselad jord samt vilket utsäde som passade bäst för olika jordarter.

Hos Delawarr fick han bevittna, huru man kan *fotografera strålningen* från de olika grundämnena. Men, man kan även fotografera den hos olika människor *personliga strålningen*, som hos var människa hade sin speciella typ, som var densamma under hela livet.

Det var ju en stor upptäckt! Den var visserligen på annat sätt upptäckt förut. Jag upptäckte den 1930, men fann vid läsning av böcker över slagruta och pendel att saken var upptäckt redan långt tillbaka i forntiden. I "Människokunskap" och andra böcker har jag närmare utvecklat densamma. Men jag har framhållit att saken skulle åtminstone här i Sverige inte bli erkänd av vetenskapen, förrän man funnit robotar, som kunde utföra saken, ty "en robot är ju alltid för mer än en människa". Man har ju också även funnit uppfunnit sådana. Så t. ex. undersökte en kommitté i England homeopatisk medicin enligt en av en läkare uppfunnen elektrisk metod, varvid konstaterades att den homeopatiska medicinen gav utslag för strålning ännu i den tiotusende potensen, där materien är borta och endast strålningen finns kvar. I vissa fall ge också dessa höga potenser verkan, där inte de lägre förmå det. Men man får inte handskas osakligt med dem. Människans eteriska väsende har sina egna känsliga lagar.

V. V.

Vår avdelning för Hälsoörter erbjuder här en del dragéer av El-kaverkens, Tyskland, pålitliga tillverkning. Förpackningarna innehålla i regel c:a 150 st. Till priserna tillkommer porto för postpaket.

Haqvismistdragéer:

För hjärta, högt blodtryck o. blodkärl. (Kombination av hagtorn, vitlök, mistel) 4:25

Lecithin:

Naturlig uppbyggnadsnäring för nervsystemet. 4:25

Misteldragéer:

Vid nervös hjärtklappning, åderförkalkning, svindel, depressionstillstånd. 4:25

Slankhetsdragéer:

Naturligt föryngrande Sundhetsmedel. 4:50

Valerianadragéer:

Lugnande och välgörande för nerverna. 4:25

Vetegrodddragéer:

E-vitaminkällan nr 1 (antistillitetsvitaminet). Tyska läkare använder nu E-vitamin vid hjärtlidanden, artärförkalkningar och angina pectoris. 4:25

Vitamina med malt.

Energigivande, lättsmält uppbyggnadsnäring. Stor burk. 5:50

Jo-Ko-Youghurt:

Yoghurtkoncentrat för rätt tarmflora. Liten flaska 3:70, stor 7:25.

Ur Brauns intervju med Tegnér

Tegnér ville förlägga svenska riksdagen till Heklas krater.

År 1841 vistades Braun och Tegnér vid en brunnsort invid Göteborg. Braun fick därvid genom en bekant tillfälle att besöka Tegnér för ett samtal. Han fick beskedet att infinna sig hos Tegnér kl. 5 nästa morgon. Tegnér var öppenhjärtig och friskspråkig. Vi anföra följande:

Braun: "Jag framkastade frågan, huruvida han ej ämnade glädja publiken med något nytt arbete."

"Nej, icke så länge jag har mina ögon uppe. Den värda publiken har ju mycket intressantare lektyr i sina förträffliga tidningar och riksdagstal..."

Aha! är du nu på din gamla käpphäst igen!... tänkte jag, och skalden fortfor:

"Nej, det var en tid, då även jag sökte publikens gunst, men nu föraktar jag densamma. Publiken är en gammal sköka, med vilken jag icke vidare vill befatta mig."

"Atminstone", invände jag, "måste biskopen medgiva, att denna sköka icke förty är bra tacksam, som nu i ett fjärdedels sekel burit biskopen på sina armar. Måne icke biskopens hårda dom är bra orättvis?"

"Nå, nå, kan så vara, min bästa vän", svarade skalden skrottande. "Men jag förivrar mig gärna, då jag kommer att tänka på tidningskäbbel och riksdagsgräl. Min tro, och ingen kan taga den ifrån mig, är den, att våra tidningsskrivare hava arbetat på att fördärva nationen. En tidnings-Nikolaus är ingen bit bättre än en rysk dito."

Då han troligen såg på mig att jag icke heller gillade denna åsikt, sade han: "Jag vet nog, att ni är en sådan där rabulist, som alla pojkar nu för tiden."

"Och den tid har varit, då biskopen"... här tystnade jag.

"Varit detsamma, menar ni? Kan-ske, dock icke på det viset. Svensken bör styras med hårdhandskarna, ty vikingablodet sjuder ännu hos honom. Det är blott mot svagheten jag opponerar mig, och jag har därför alltid önskat mycken makt nedlagd hos konungen; men då bör också konungen vara en duktig karl. Någon sådan hava vi dock tyvärr icke haft efter Karl XII. Hessaren Fredrik var en dum björn- och flickjägare, den Eutinske biskopen en svarvande käring. Gustaf III? nå, han var väl kung ändå, med alla sina fel. Hans så kallade son var en galning, och om hans kära broder Karl XIII kan man icke säga något värre än att han var — Karl XIII. Vår nuvarande kung är visst en hjälte och har haft kraft, men han är fransos och alldeles för artig. Det duger min själ icke att stå med hatten i hand och komplimentera en sådan nation som den svenska och att hålla till godo med ovet av kryddkrämare och fjärdingsbönder under riksdagarna. Jag tycker, att när vi redan tagit så mycket

Parapsykologi

Bonden Olov Olsson i Ankarvattnet hade en ovanlig förmåga att läsa andras tankar. Om detta och om en hund, som även syntes ha förmågan skriver V. Vallberg i denna artikel om tankeöverföring.

I en föregående uppsats ha vi visat att "varsel" är en form av tankeöverföring. En sådan överföring, medveten eller omedveten, förekommer ofta. Det ligger en verklighet, en erfarenhet bakom det gamla ord-språket: "När man talar om trollet, så står det i farstun." Det förklaras därav, att när den som är på väg för besök tänker på hur han skall komma, så förnimmer den som skall besökas den andres tanke, ehuru oftast på ett omedvetet sätt. — "Ja, det är ju bara en radioöverföring", kanske någon säger. Men märk, det är människor, som är både sändare och mottagare. Hur mycket förborgat är inte gömt däri! — En av mina bekanta berättade, att när han gick i skolan, uppfattade han alltid svaret på lärarens fråga såsom en tankeläsning av lärarens eget svar. Till slut tycktes läraren ha haft en förnimmelse därav, så att han fick sällan någon fråga. — Vi komma härvid att tänka på spådomskonsten, vari den består. Den är i själva verket en tankeläsning, men genom verkligt klärvoajanta personer kommer den även in på det omedvetna själslivet, ja, understundom kan även framtiden skymta fram, ehuru mera sällan. För övrigt är den såsom i allmänhet de parapsykiska förnimmelserna en blandning av olika krafter, varför en oviss-het förfinnes, som man inte bör bortse ifrån. — I Ankarvattnet i Frostviken levde vid detta århundrades början en bonde, Olov Olsson, som hade klärvoajant förmåga samt förmågan att stämma blod m. m. Han var mycket omtalad i trakterna där-omkring. En gång, då han var ned-åt landet och gick genom en by, förnam han inom sig att man talade om honom i en gård, varför han öppnade dörren, stack in huvudet genom dörren och hälsade: "Jaså, ni talar om Ol' Olsson i Ankarvattnet, ja, ni ser honom nu." — En av mina grannar, som var snickare, överraskade ofta personer som kom med beställningar, genom att säga dem vad deras ärendet var, emedan han hade hört eller sett det på förhand. Han hörde ofta vad människor sade på avstånd, ja, understundom blev hans rum som en telefoncentral, så att han måste flytta bort. En gång gick han bort till en gård och sade när han kom, att han hade hört att de talade om honom, varför han gick dit. En gång, då jag önskade få ett arbete utfört, så kom han till mig. Han hade inte

från danskarna, kunde vi nu även taga Island för att sedan förlägga riksdagen till Heklas krater. Där finge väl våra kannstöpare hett nog åt sig... Nu tycker ni väl att jag går alldeles för långt, herr rabulist", fortfor han leende, "men det skär mig i hjärtat, när jag tänker på, huru oenigheten och missbelåtenheten med varje år tilltaga."

fattat vad det gällde, men han började gråta, emedan han fattat att jag var förargad på honom. Så var emellertid icke fallet, men jag var förargad över att jag inte förut kunnat få någon att utföra arbetet, varför jag tänkte be honom därom. Härav kunna vi lära, att vi inte skola tänka ilska tankar om någon människa eller hämdetankar. Tvärtom försonliga och välvilliga tankar. Sådana bli som förböner. — Hur många ha inte haft en förnimmelse av att någon skulle telefonera, t. o. m. vem, redan innan telefonen ringt.

Psyisk förbindelse, vi må ha rätt att kalla den tankeöverföring, finns även mellan djur och människa från såväl den ena som den andra. I litteraturen finnas dylika fall anförda. I min ungdom upplevde jag ett egen-domligt sådant. Jag återkom från Uppsala vid terminens slut. Vår hund mötte mig långt från hemmet. När jag kom hem, berättade man att vid åttatiden på morgonen hade hunden hastigt sprungit upp och sett genom fönstret, varpå han gått till dörren för att gå ut. Sedan hade han suttit hela dagen, ungefär 7 timmar, uppe i en backe, där han eljest ej brukat hålla till. Man hade ej fått honom därifrån inte ens för att äta. Då erinrade jag mig att när jag gick ombord på båten kl. 8 på morgonen i Stockholm, så tänkte jag på hur glad hunden skulle bli när jag kom hem. Denna tanke mottogs tydligen av hunden. Ingen visste att jag skulle komma. Och eget nog förnam han också att jag skulle komma från nordsidan och icke från sydsidan. Det är långt avstånd mellan en hund och en människa, men inte så långt som människorna i allmänhet tänka. Är det straffbart att bedriva vivisektion med en människa, så är det även, då det gäller en hund.

Om nu samband finnes i tanke-sändning och tankeförnimmelse mellan enskilda, då och då framträdande i tydligt förnimbar form, men säkerligen långt oftare i omedveten, så finns naturligtvis tankeförbindelser även i universell form, ja, de äro ju erkända såsom *massuggestion*. Men i denna form finns även ett gemensamt ansvar och gemensamma öden. Och — härvid skola vi icke glömma bort "kreaturens suckan". Låtom oss draga rätta slutsatser ur anförda förhållanden! Vi berömma oss ju av att äga logik.

Våglängden

Är det verklighet bakom talet om "våglängden"?

"Här visar det gamla klasslärarystemet en synnerligen farlig sida. Den enskilde lärjungens öde lägges i en enda lärares hand, utan möjlighet till korrektiv. Det behöver visst icke vara undfallenhet för påtryckningar el-

Optofonen

De blindas läsinstrument.

Det var en utomordentlig förändring i de blindas tillvaro, då man funnit på den upphöjda skriften, så att de blinda kunde läsa genom känslan med fingrarna. Denna metod kallas efter uppfinnaren Braillemetoden. En av nackdelarna med metoden är ju att framställningen av böcker blir mycket dyr. På grund härav kunna endast ett mindre antal böcker tryckas för de blinda. Det skulle givetvis vara en stor fördel, om de kunde läsa vilken bok som helst och utan särskild kostnad utöver det vanliga bokpriset. Har man det instrument, som kallas optofonen, så kunna blinda läsa vanliga tryckta böcker.

Detta instrument grundar sig på vissa egenskaper hos ett grundämne, upptäckt av Berzelius 1817, kallat Selen, och tämligen sällsynt i förekomsten. Detta ämne har den egenskapen att det blir ledande för elektriciteten, när det utsättes för ljus, vilken senare upptäckt gjordes senare. Selen är så känsligt för ljus, att det kan återge intryck även om detta är mycket svagt och befinner sig på långt avstånd. Det påstås kunna registrera det ljus, som en tändsticka skulle giva, om den tändes på månen. Med denna finkänslighet kan man vänta att i sinom tid kunna upptäcka, om det finns någon eld på en avkyld planet!

Selenets förmåga att förvandla ljus till ljud har emellertid kommit till användning till de blindas fördel genom konstruktion av ett instrument så beskaffat, att när en skrift föres förbi detsamma, så återger var bokstav ett visst ljud, en sammanställning av toner. Dessa toner omfatta ungefär en oktav. Förmågan att sålunda läsa genom hörseln kräver na-

Forts. å sid. 5 spalt 1.

ler medveten partiskhet, men vem kan helt värja sig mot känslor av sympati eller antipati? Det räcker med att den ena eleven har lyckan att befinna sig på samma våglängd som den ende bedömarens den andre icke, för att den ena skall släppas fram och den andre stoppas." — Så skrivs i en ledare med rubrik "Betygen från folkskolan" i Sv. D. den 6 febr. 1955.

Man kan inte annat än undrande fråga, om det är riktigt allvar med synpunkten om "våglängden". Är det bara ett talesätt eller är det verklighet bakom talet om "våglängden"? Om man direkt utan omsvep erkänner betydeisen av sympatiska eller osympatiska våglängder människor emellan, vilken utomordentlig betydelse måste ej detta förhållande ha och huru viktig är den inte med avseende på barnuppföstran, skolförhållanden, arbetsförhållanden, äktenskapet o. s. v. Skulle man nu också med något medel kunna avgöra sympatiska eller osympatiska förhållanden så hade detta givetvis en stor betydelse och kunde i vissa fall bli till en god hjälp. Ja, här finns ett område för forskning och eftertanke.

DDT— ett farligt gift

Artikeln ingår i vår serie "Förgiftningar och deras symtom."

När för några år sedan DDT inträdde i världsmarknaden förklarades detsamma såsom ofarligt för människor och större djur. Det har därför också blivit använt utan hänsyn till möjligheten av ogynnsamma verkningar. Den som använder tänkandet kan dock inte undgå att fråga, huruvida ett medel, som dödar en del djur, kan vara alldeles neutralt för människan.

Det har emellertid visat sig att DDT är långt ifrån oskadligt. Med hänsyn till dess allt allmänare användning måste det tvärtom betecknas som ett av de farligaste gifterna. En läkare i New York undersökte fettvävnader hos 25 personer, som icke handskades med giftet, men endast hos tvenne fann han inga spår av DDT. Detta ämne lägger sig nämligen i fettvävnaderna. Det hör således till de gifter, som ackumulera sig i människans kropp. Alla sådana ha djupgående verkningar även i mindre omfattning. Vi återgiva här vad en läkare i Amerika skriver om DDT:

"Vad skall väl ske med hela landets befolkning efter 10—20 år? Mer än 100,000 ton DDT användes årligen och ökar ständigt. DDT är giftigt likaväl för människor som för insekter. Emedan de klorbehandlade karbonhydraterna, dit DDT hör, uppsamlas i fettvävnaderna hos djur och människor, är det nödvändigt att företa fortsatta undersökningar med avseende på giftverkningarna hos människan för att skydda nationens framtida hälsa.

Denna kroniska förgiftning framkallar degenerativa förändringar hos levern. För övrigt allvarliga organiska förändringar hos så gott som alla organ, men framför allt i nervsystemet. I de förut nämnda undersökningarna utgjorde DDT från 1 till 11 på millionen. Framför allt gäller det

OPTOFONEN.

Forts från sid. 4.

turligtvis övning, dock mindre än man skulle kunna tro. I början går det mycket långsamt, men efter övning har dock färdigheten uppträffat skrivhastigheten vid vanlig skrift. Icke heller vid den manuella skriften uppnås mer än relativ läsfärdighet.

Till en början mötte uppfinnaren av denna apparat mycket motstånd, såsom oftast brukar vara fallet, då någon kommer med något nytt. För att göra saken om intet använde man sig av taktiken att i tidningar skriva om densamma som värdelös, t. o. m. som "ett fantastiskt påfund". Uppfinnaren Fournier d'Ibe, engelsman av fransk härkomst blev dock ej svaret skyldig. Han försökte försvara sin uppfinning och lyckades, om också med möda, att fästa uppmärksamheten på densamma för förnyad prövning. Och han vann sitt mål.

Tankarna skapa min framtid . . .

I föreg. nummer införde vi meddelanden från en 15-årig gosse genom ett medium. De två sista som kom återgivnas här.

Den 17 mars 1938. — Vi ha redan förut talat om min övergång, men vi ha inte träffats sedan jag blev fullt hemmastadd här. Nu är jag en mycket uppskattad medlem i en stor orkester. Ja, jag är verkligen uppskattad, utan att jag förhåver mig, men naturligtvis längtar jag ibland till min lilla mamma, som aldrig glömmar mig, dock mycket lugnare är hon. Redan för en tid sedan kunde jag se, hur hennes färger hade ändrats. Vi se mest genom färger, men inte endast färger utan också stå tankarna ut som verkliga väsen, vilka uppstå, förblekna och dö bort.

Förutom musiken har jag mycket lyckliga stunder, när jag får komma i kontakt med lärare, som framlägga hela planen med oss och hela universum. — Min lärare säger mig att jag måste vara mycket försiktig med mina tankar, emedan de skapa min framtid, naturligtvis tar det tid att ändra dem, men viljan till det måste komma först innan utvecklingen är uppnådd. Jag har aldrig förut hört talas om något sådant, vilket gör mig något förseiad i jämförelse med mina härvarande kamrater. När jag först hörde talas om, till vilken grad tanken inverkar, blev jag förbluffad, men inte sorgsen utan tänkte endast: Hade jag vetat det förut, skulle jag minsann inte släppt fram något, som inte tål dagsljuset.

När jag började min konfirmationsundervisning hade jag redan fått min tillsägelse och när pastorn talade om himlen, lyssnade jag med ett särskilt intresse, ty jag hade klart för mig, att dit skulle jag, när jag måste dö, men inte trodde jag, att det skulle bli så snart, utan någon gång när jag blev fullvuxen, ty tiden hade inte noggrannt sagts mig. Jag hade endast hört, att jag skulle dö, vilket för mig blev en bild av ungdom utan någon fortsättning, en bild som jag ständigt hade i tankarna. När mitt dödsbud kom, ville jag med ökad iver arbeta på musiken för att hinna bli färdig innan jag dog. Hade jag vetat att stunden och timman låg så nära, hade jag i stället låtit andras kompositioner glädja mitt sinne och

att se upp med sådana gifter, som samlas upp i kroppen."

Det är en sak, som måste väcka uppmärksamhet hos den som läser den upplysning om gifterna som vi här lämna, nämligen att jordbrukslärare och även läkare låta folkförgiftningen fortgå utan upplysningar och varningar. Då vi söka upplysa allmänheten om faran nå vi ju inte många. Genom den allmänna tidsningspressen kan man ej få fram saken. Det är att röra vid ekonomiska intressen. Och för övrigt är det endast de tigande "experterna" som få tala därstädes.

Som motmedel mot DDT kan nämnas svettning samt homeopatisk Sulfur och Nux Vom.

själv vilat ut i musikens lycka. Jag vill vara nöjd, jag är alltid i det stora universums klingande ström av toner.

Mamma, du har egentligen ingen nytta av mitt tal, ty du sörjer utan uppehåll, det är svårt att ta emot tröst, när sinnet är inställt på en enda tanke, du tänker ständigt: "Varför skulle han dö, varför måste jag genomgå ett sådant lidande, jag kan inte fatta, att han togs ifrån mig." Med dessa tankar snurrande i din hjärna, har jag ingen möjlighet att ge dig tröst; du är mig lika kär nu som förr, men jag ser allt annorlunda, jag är mera förstående, ty jag är i sällskap med vetande varelser, som säga: "Herre, det du gör är väl gjort och jag tackar Dig, för vad du sänder i min väg." Av hela mitt hjärta säger också jag: Herre, Du har kallat mig, jag följer Dig vart Du sänder mig. Jag skulle ha varit influerad av din sorg, om inte pappa stärkt mig och låtit mig se Guds vägar som de enda rätta. Du kan sörja en tid utan att jag kan inverka, men en dag har du sörjt slut på det sätt du nu sörjer och vi skola kunna träffas utan den känsla du nu när. Jag vill inte få in en enda tanke med förebråelse mot Gud utan jag vill vara Hans barn, som böjer sig för hans vilja. Jag förstår dig inte mamma, men våra tankar förenas inte just nu, jag vill tacka och lova min Herre, som vet vad han gör, du kan inte ännu, men du kommer dit en gång, när sorgen rivit tillräckligt, då skola vi mötas med samfärd glädje. Jag skall tacka för oss båda, tills du medvetet kan komma med.

Min själ fröjdar sig i Gud, i honom allena vill jag leva och tänka. Jag kan inte tacka nog, när jag vet att hans kärlek räddat dig och mig från ett lidande så stort, att vi inte kunna mäta det.

* * *

I maj 1938 skrevs det sista meddelandet.

Nu vill jag tala, jag vill säga något mycket roligt. Hit är kommen en mycket kär vän, som jag har ofantligt stor glädje av. Han gick i samma skola på jorden som jag. Han hade inte någon sjukdom, när jag dog, men nu är han här, går omkring och är mycket förvånad. Vi skola låta honom själv tala. — — —

Kan jag så här meddela mig med jorden? När så ske kan, är jag inte så bedrövad. Aldrig kunde jag tro, att jag skulle dö. När jag sist fyllde år, var jag sjutton, ville inte något högre än bli student, gav hela mitt intresse åt studierna, men vad har jag nu för glädje därav? Jag kom hit alldeles nyss och såg genast G., som stod där med hela famnen öppen för mig, fastän inte med blommor, som sker, när någon tagit studentexamen. Min examen blir av annat slag än det jag drömt om.

Underbarnet

Utgör denna gåta ytterligare en bekräftelse på antagandet av förutttillvaro?

Vi ha väl litet var blivit förbluffade någon gång inför barn, som på en eller annan punkt framkommit med oväntade intelligensyttringar. Men då och då framträder ett exemplar med oanade möjligheter. Ett sådant barn föddes den 6 februari 1721 i L.ä-beck och erhöll namnet Christian Heinecker. Tvenne skrifter ha utgivits, som berätta om hans underliga gåvor. Han blev även tillräckligt iakttagen för att berättelserna äro fullt bestyrkta som riktiga.

Vid tio månaders ålder kunde han upprepa varje ord man sade honom, vid 12 månaders ålder kunde han redogöra för de märkligaste händelserna i Mose fem böcker, vid två års ålder lärde han sig de historiska delarna av Gamla och Nya Testamentet, på sitt tredje år kunde han besvara de flesta frågor i allmän historia och geografi enligt vanliga läroböcker och under samma år lärde han sig tala latin och franska, under följande förde man honom in i studiet av religion och kyrkohistoria, och hans minne var inte bara mekaniskt, han kunde även reflektera och bedöma de saker han läste.

Ryktet om detta underbarn kom till konungen av Danmark, varför denne önskade taga kännedom om hur det förhöll sig. Gossen blev därför förd till Köpenhamn. Här blev han examinerad i hela hovets närvaro och väckte den största förvåning och förundran. — Vid denna tid lärde han sig även att skriva.

Dylika fall brukar man inte kunna förklara med mindre än att antaga ett föögående liv. Och när man rätt tänker efter äro inte alla barn med normalt själsliv "underbarn"? Dessa frågor äro allsidigt behandlade i boken "Kan människan äga förutttillvaro?" (Litteraturförlaget 3

Forts. å sid. 6 spalt 1.

Frågas: "Vill du säga ditt namn?" Vill inte på villkor säga något namn, ty om något varit föraktat i min familj, så har det varit spiritismen, jag vill inte kännas vid, att jag talat genom något medium. Säkert är det aldrig, att inte spiritisterna omtala, vilka som kommit till dem. Mina kamrater och jag voro en afton tillsammans med borddansen och det var i sanning nonsens. När man sett och hört hur mycket skräp, som mottages genom andar, är man tacksam att inte inblandas däri. Ni taga det annorlunda och jag tror visst inte att det är skräp hos er, men man vet inte att det är så olika utan man tror att det är samma sort.

Lilla G. ville så väl, när han bad mig tala, han har inte något begrepp om min ensamhetskänsla, även om jag råkade er, men tack för all vänlighet, jag fick ju glädjen att råka människor och vid ert tal kändes lindring, men sorgen är kvar.

G. Vill inte fortsätta att tala, han vill trösta sin vän.

— Slut. —

Vetenskap och kvacksalveri

I anledning av en serie radioföreläsningar.

Såsom förberedelse till en lag enligt uppgift för vårriksdagen 1956, som skall ge den materialistiskt tänkande medicinska vetenskapen monopol över människornas kroppar och, som det synes, även själar, har radiotjänst anordnat en rad av föreläsningar under den senaste tiden förutom de många föredrag, som förekommit sedan länge. Alla dessa äro anordnade så att allt katteri skall framträda såsom löjligt och ovederhäftigt.

I vintras började det med att i karusellen upptaga **frenologien** på ett sådant sätt, att den skulle förlöjligas inför publiken. Resultatet blev icke lika gynnsamt för radiotjänst och dess påskyndare som syftet varit. Man måste vädja till själva Olivecrona för att rehabilitera förnekarnas fiasko.

Under flera år har radiotjänst (på anmoden, antar jag) sökt få fram någon ögondiagnostiker, som var nog självgod och naiv för att i radion omedelbart kunna angiva av vilken sjukdom några personer för tillfället ledo. Själva saken var slugt uträknat skoj. En undersökning av **ögondiagnosen** kan naturligtvis inte alls gå till på sådant sätt. Det måste ske på ett större antal personer för olika sjukdomar och under en längre tidsdiskussion och demonstration inför opartiskt forum, där även de undersökta få tillfälle yttra sig. En sådan undersökning våga metodens förnekare dock alls inte inlåta sig på. Hos större delen av allmänheten tycks denna teaterföreläsning ha gjort det intrycket, att man har svårt att avgöra vem, som blottställdes sig mest, doktor Henriksson eller Camitz.

Fram på hösten förekom en föreläsning, där **blodstanning** skulle nedgöras. För ändamålet utfrågades några blodstannare, som redogjorde för sina erfarenheter. Därefter inkallades doktor Myhrman för att nedgöra detta kvacksalveri. Det enda dr M. kunde anföra däremot var att en blödning stannar av sig själv. Nej, herr doktor, det finns blödningsar, som inte stanna förrän personen har förblött. Även sådana ha dock stannat på psykisk väg, jag känner själv sådana. — En person hade när han slängde yxan över axeln råkat träffa pulsådern över örat. Blodet sprutade omkring, ett av barnen sprang till grannen, som kunde "stämna blod". Blödningen stannade omedelbart som denne erhöill underrättelsen. Just detta att blödningen stannar omedelbart är klart och tydligt bevis,

UNDERBARNET.

Forts. från sid. 5.

kronor). Av särskilt intresse är att tron på föruttolldom var allmän både bland judar och hedningar på Jesu tid.

Den nu omtalade gossen hade emellertid haft en svag hälsa och den 27 juni 1725 slutade han sitt korta besök i denna världen, fyra år och något mer än fyra månader gammal.

att blodstanningen sker på psykisk väg. Därför att en läkare själv inte äger förmågan bör han inte förneka att andra äga den. En person meddelade mig ett fall, då en parson fått handen avsliten i ett tröskverk och även denna svåra blödning stannade omedelbart. Jag har för övrigt även själv åtskillig erfarenhet av saken. Man erfar själv om blodstanningen lyckas eller misslyckas. En person ringde t. ex. till mig beträffande en ung man som stälpt med traktorn, så att denna gått över honom och en inre blödning uppstått, som ej stannade. Jag kände själv att blödningen stannade, när jag erhöill underrättelsen, men tillade, att "nu måste han ligga stilla en längre tid och han får ej röras mer än nödvändigt". Följande dag ringde man åter. Ett par sköterskor hade tagit upp honom ur sängen och satt honom på en stol. Blödningen hade mycket riktigt stannat omedelbart dagen förut. Men nu hade såren slitits upp och jag fick ingen verksam kontakt. Han förblödde också inom kort. — Det är klart att den förkalkning och sammandragning, som sker vid psykisk blodstanning inte är så stark att den tål vad som helst. En pojke hade huggit sig i foten med yxa. Fadern ringde till mig. Om ett par tre timmar ringde han ånyo. Nu hade blödningen gått upp igen, men den hade stannat omedelbart som jag fått meddelandet. Har pojken gått upp och gått? frågade jag. Ja, det hade han. Jag svarade då, att om de voro så oförståndiga, så måste de nu hämta sjuksyster att förbinda. Detta må vara nog exempel för denna gång. — Vid blodstanning liksom vid en del andra psykiska påverkningar läsas en del besynnerliga formler. Dessa ha ju inte verkan i och för sig, men för vissa personer äro de ett behöfligt hjälpmedel. Dessa formler vittna oftast om att de härleda sig från medeltiden. Ofta är den heliga jungfruns namn inflätat. Det viktigaste vid blodstanningen är namnet på den person det gäller. Det är strålningen från det namnet som det gäller att komma i kontakt med. — Det vore bättre om herrar läkare själva lärde sig konsten om de nämligen ha anlag därför, än att bedja riksdagen skicka polis på dem som kunna den, eller att skicka fram en okunnig och oförmögen representant från dem själva i radion.

På höstsidan skulle allmänheten genom radion få tillfälle att höra ovederhäftigheten hos dem, som krisera **vivisektionen**. För ändamålet skulle allmänheten få upplysningen att inga plågsamma experiment företogs på djuren, varför titeln på föreläsningen uppställdes frågan, huruvida dessa experiment voro plågsamma. Men vivisektionens försvarare, prof Karlström, ansåg förmodligen att en sådan fråga kunde inte försvaras utan skulle omedelbart bli negativ för hans del, varför han givetvis mot radiotjänsts och dess regisors mening ändrade frågan, huru-

vida dessa, som han medgav, ofta plågsamma experiment voro berättigade eller icke. Trots alla försök att ställa försät för vivisektionens motståndare, folkskoll. Börtz, så misslyckades syftet med denna föreläsning totalt. Det är inte lätt att försvara vivisektionen såsom en human och människovärdig vetenskap, då man t. ex. vet att till vårt land nyligen fraktats från indien 800 apor för experiment med polioympningar eller utvinnandet av ett **tvivelaktigt** vaccin eller kanske även experiment med frambringande av kräfta och experiment däremot. I Amerika experimenteras på tiotusentals apor, då borde den svenska vetenskapen kunna nöja sig med att invänta resultatet därifrån. Slutaktens blir dock med all sannolikhet endast en. Men förut har man troligen med direkt eller indirekt tvång begått gräsliga förbrytelser mot både djur och människor.

Nu senast har i denna serie till förberedande av medicinskt monopol och diktatur över svenska folkets kroppar och själar den 20 november anordnats en föreläsning genom radiotjänst beträffande **helbräddagörelse genom tron**. Även där figurerade doktor Henriksson: Som motpart pastor Hjelm. Att även detta var ett led i den stundande lagstiftningen framgick därav att doktor Henriksson med synnerligt eftertryck vände sig mot en förening för botande genom bön. Motivet angavs vara att genom denna människor skulle hindras från att söka läkare. Men det var antagligen i första hand ett annat motiv, nämligen detsamma, som föreslogs i med-styrelsens yrkande för snart 15 år sedan: förbud mot psykoanalys, d. v. s. förbud för psykisk behandling av sjuka just genom sådan behandling som "Christians Science", offentlig bön eller föreningar för helbräddagörelse av ett eller annat slag. Det är främst på denna sak, som de olika utvalda som tycks vara endast anhängare av diktaturen, hållit på att grubbla och utreda över 15 år. — Om således all psykisk behandling utom den psykiatriska, d. v. s. behandling av dem, som läkare bedöma såsom i behov av sinnesundersökning, d. v. s. vilken person som helst, skall undandragas kyrkosamfundet eller enskilda föreningar, så skola i stället medicinska psykiatriker i mängd erhålla en ganska godtycklig makt över det svenska folket (generaldirektör Höjer yrkade på omedelbar utbildning av 700 förutom redan befintliga). Den stora delen av svenska folket anses således sinnessjukt. Ja, med nuvarande uppfostran, levnadssätt och regim blir nog detta fallet så småningom. Synnerligast som detta folk genom politik, biografier, tidningspress, radio, skolpedagojer och allt daltet uppfostras som det tycks i medvetet syfte till opersonlighet och idioti under diktatur.

För övrigt må om denna diskussion här endast anmärkas ett par saker, att dr H. endast fäste sig vad en professor i fall 1 skrivit i en läkarjournal, tydligen vid första undersökningen, men ej att han sagt till kvinnan att det var cancer (i bröstet och under armen!) samt att då hon

blivit bättre, hon hade att tacka "en högre läkare". Operation hade försökts, men skulle förnyas. — Läkaren skulle alltid komma i första hand och Gud i andra hand. Så var också pastor Hjelm's ställning i radion ganska sekundär. Denne med gav dock oupphörligt och betonade saken alljämt (tycktes nästan vara en missräkning för dr H., att läkare bör sökas vid sjukdom. Ja, det bör icke förhindras, även om det kanske av de kunniga ibland sker med blödande hjärta, att t. ex. hänvisa ett fall av lunginflammation till en behandling, som är underlägsen andra, eller där man vet att svåra, farliga och onödiga undersökningar komma att göras eller ett experimenterande med

Vad **homeopati**en beträffar, så har den ej denna gång kommit upp ännu och kommer sannolikt att förbigås i radio, så att ej någon homeopatisk läkare får framträda i radio, ehuru den stundande lagstiftningen i främsta rummet syftar till att dels genom lagstiftning dels genom förstöring av den homeopatiska medicinen förhindra denna läkemethod. Detta skulle vara ett gräsligt medicinskt brott och är det därigenom att denna method underlåtes. Här är ej rum att längre orda om den saken. Jag skall bara nämna ett par områden. Epilepsien har i åtminstone 75 procent (kanske 90) uppkommit genom stötar i huvudet, så att balanssinnet till vänster bak i huvudet blivit skadat (ofta genom blödning). Om dessa fall blivit i god tid behandlade med homeopatisk medicin (främst Arnica), skulle varenda fall antingen blivit helt botat eller åtminstone mildrat. En fru frågade om sin pojke: "Han kan väl botas?" Svar: "Det är mycket osäkert, men antagligen mildras." — "Varför skulle inte även han kunna botas. Det är fyra andra från vår by, som blivit botade, då borde det väl kunna ske även med honom." — En fru hade under flera år haft tre epileptiska anfall dagligen. Läkare hade sökts inte bara i Sverige. Resor hade företagits till läkare både i Tyskland och Frankrike. Man hade utbetalat 30,000 kr på dessa resor. Här i Sverige botades hon för 2:50 homeopatisk medicin på fyra veckor. — Då ej svenska läkare med få undantag våga använda homeopatisk medicin och efter den nya lagstiftningen antagligen knappast få det, så kommer denna behandlingsmethod, åtminstone i riktig form, att omöjliggöras. Bara inte svenska folket skulle vakna, så att diktatorerna räknat fel! — En sak till måste jag dock för allmänhetens skull nämna. I en socken angreps ett tjugotal barn av barnförlamning. Alla erhöilo mer eller mindre svåra förlamningar utom en. Fadern hade från socknens apotek köpt Belladonna D6 och gett barnet (en läkare i Jämtland skrev med förtrytelse i en tidning, att folket erhöillit upplysning om vilken medicin, som borde användas mot barnförlamning). På den tiden för 25 å 30 år sedan var det liksom i Holland så att även små sockenapotek understundom tillhandahöllo homeopatisk medicin.

V. V.

Förutseende och förutsägelse

I detta och efterföljande nr. skola vi uppehålla oss vid frågan om det finns en utommateriell verklighet.

I

Om det funnes, låt vara bara ett enda fall av sådan natur, att det vore ett alldeles oemotsägligt bevisför en förborgad förmåga hos i detta fall en enda människa, eller det kunde vara ett djur, att förutsäga en händelse, ett öde, en naturkatastrof, ja vad det än må vara, så vore därmed bevisat att det finns en utommateriell verklighet. Därmed vore ju också materialismen i dess egentliga form restlöst, obevekligt förklarad som idiotisk i sitt försök att fortleva och att fortfarande leda och förleda kient å hjärtats och huvudets vägnar utrustade medmänniskor. Vi komma att i det följande upptaga frågan till behandling i större och mera omfattande sammanhang.

Sen gråaste forntid ha människorna sökt att tränga in bakom framtidens förlåt, det har nog inte endast varit en önskan utan även ett medvetande om och en erfarenhet av en viss möjlighet därtill. Man hade även iakttagit att vissa djur hade förkänningar av det som skulle komma, varför man även sökte använda dem i spådomstjänsten. När "gässen hade kaklat på Kapitolium", då visste man i Rom att något ödesdigert förestod liksom i en turkisk stad för några år sedan, då gässen rusade ut på gatorna om natten, skreko och kaklade. De hade förkänningar av jordskalv. Det tycks kanske inte vara så oförklarligt. Var god och förklara det då! Hur "väderlekstjänst" kan förutsäga vädret, det kunna vi förklara. Men när en resande bland Amerikas indianer låg under ett stort träd och denne blev häftigt väckt om natten av indianen som ropade "skynda er, jag känner att något skall komma", och knappt hade de hunnit undan till sjöstranden, förrän det stora trädet föll ner över den plats där de legat, då ligger förklaringen på ett annat område än där vårt dagliga liv rör sig. Redan i en sådan händelse ha vi förutsägelse, som ligger på det mystiska området eller vi må i detta fall kalla det för det astrala.

Även människor ha haft förkänning av jordbävningar. I Människokunskap, del II, sid. 194—95 redogöres för huru en dam i Rom 26 dagar förut upplevde vulkanutbrottet, då Messina förstördes, varför hon i ett brev besvor konungen att skynda till stadens bistånd och låta bortföra befolkningen. Särdeles anmärkningsvärt är i detta fall att hon såg att dagen för katastrofen skulle sluta på en 8:ta. Förutsägelsen kan alltså inte förklaras enbart som en seismografisk förnimmelse. Den tillhör ett annat livstillstånd än vårt vardagliga liv.

Det förekommer emellertid seismografiska förnimmelser. En engelsk läkare berättar att han under flera år iakttagit en kvinna som vid nästan

Den hemlighetsfulla ringen

I serien slagruta och pendel fortsätter sign. V. V. sin historiska översikt. Ringens roll hos de nordiska folken behandlas i denna artikel.

Vi ha sett att slagrutan och pendeln ha en stor plats såväl hos antikens folk som i G. T., ävensom huru de levat upp i nutidens europeiska kulturländer, så att deras användning t. o. m. blivit yrkesmässig. Vi skola fortsätta att ge inblickar i denna naturens underbara verkstad och dess användning hos skilda folk och i olika tider.

Pendeln, som vi förnämndligast syselsatt oss med, var känd även bland de slaviska folken, även där i formen av en ring. Det berättas t. ex. hur den användes såsom ett kärleksorakel — få eller inte få? Man söker svaret ja eller nej. Men detta ja eller nej sökes i allehanda olika förhållanden. Och därvid är det ofta den dunkla framför liggande framtiden man önskar erhålla inblickar uti. Understundom kunde det även lyckas såsom i det föregående relaterade utfrågandet om kejsar Valens efterträdare. Detta användande är naturligtvis ett ytterst oberäkneligt och riskabelt användande. Vi beröra här, som man förstår, samma område som då det gäller automatisk skrift och psykograf av olika slag. Det är det eteriska eller astrala området.

Hos de nordiska folken hade pendeln i form av ring tydligen en mycket omfattande användning, och det som orakel. I folktantasin och sagan förstörades dess användning till otroliga dimensioner. Där talas inte bara om "den flygande ringen" utan även om huru dess innehavare själv genom ringen fick förmåga att flyga. Ja, den hade även förmågan att göra dess innehavare osynlig. Det fanns således någonting andligt, någonting mystiskt övernaturligt i ringen. Därför var ju ringen också den synliga symbolen av en andlig förbindelse mellan äkta makar.

Det blev också något heligt förbundet med ringen på andra områden. Ed avlades på den heliga ringen. Fostbrödralag, d. v. s. trohetsförbindelser, bekräftades med ring-

varje jordbävning någonstades erhöill nervösa konvulsioner, såsom om hon stode under inflytande av elektricitet. Detta tillstånd varade så länge som jordbävningen pågick och upphörde därpå snabbt. Ingen läkare hade kunnat befria henne från denna smärtsamma förmåga. Denna mänskliga seismograf hade särskilt svåra anfall den 9 september och två dagar därefter kom underrättelse om en svår jordbävning i Indien som ägt rum just den anförda dagen.

Märkliga förnimmelser på förhand ha även historiskt ryktbara personer erhållit. Den berömde ryske målaren *Wereschtjagin* sade flera år före det rysk-japanska kriget till en läkare i Port Arthur: "Jag vet, att dessa berg skola komma att genljuda av kanoernas dån. Ryssland kommer att bli besegrat, men jag skall ej uppleva det. Jag känner att jag här skall finna min död." Allt detta skedde.

en som medium även vid andra överenskommelser än då det gällde äktenskapet. Den trollkunnige bland nordens gudar var *Odin*. Han hade tvenne korpar. På en gammal bild av Odin, ridande på sin häst, flyga de bägge korparna i hans sällskap. Den ene av dem bär en ring i munnen. Vi se däri det redskap, med vilket Odin kom i kontakt med förborgade ting. Vi finna ju också i sagan Odins ring med ett bestämt namn, nämligen *Draupner*. Denna förekommer i invecklade sammanhang. Den ägde en underbar egenskap att var nionde natt dröp från denna ring åtta andra lika ringar. Detta skall kanske betyda att denna ring uppenbarade fördolda skatter. Vilket högt värde denna ring måste ha ägt framgår därav att den var förfärdigad av samme dvärg som hade förfärdigat Tors hammare och även galten Gyllenborst. Ringen *Draupner* hade den egenskapen att den förband de högre och de lägre makterna. Naturreligionerna röra sig, som vi se, väsentligen på naturmystikens område, men de hade även föreställning om en världsförnyelse, om högre makter över naturgudarna, "den starke ovanefter" och ett nytt människosläkte i en förnyad värld.

Ringens spelar också en huvudroll i andra sagor, *Nibelungen-sagan* kretsar kring den hemlighetsfulla ringen, som bl. a. även där har förmågan att upptäcka förborgade skatter. Den som har ringen är skyddad, men förlusten av ringen bringar olycka. — I sagan om *Lohengrin* spelar även ringen en betydande roll. — Den orimligt stora roll den pendlande ringen erhöill i sagorna förklaras därav, att det endast var vissa personer, som ägde gåvan och som använde sig av den. För den stora hopen blev den ett övermåttan stort under.

Även slagrutan i form av klykan hade sina sagor och under. Härvid kommer särskilt *misteln* (vicsum album) med dess förgreningar in i sagovärlden. Denna växt ansågs därför såsom helig och med förmåga av mystiska inverknings.

De som handla och leva så, att de äro en förebild för andra i redbarhet, oförvitlighet, jämlikhet mot alla, och vänlighet, och som icke äro slavar under någon lidelse eller några fula nycker och icke visa trots mot lagarna, dem må vi anse att kallas goda människor.

Cicero.

Som likhet drar människor till varandra och lockar till vänskap, så älska goda människor dem som äro goda och se i dem andliga bröder och systrar.

Seneca.

Automatisk skrift

I det föregående meddelades tre automatiska dikter som ge anledning till reflektioner och diskussioner. De hade kommit genom en arbetare. De voro vardera underskrivna av kända namn.: Bellman, Rolf, Dante.

Vi börja med den sista, den tredje, som var underskriven med namnet "Dante". Dante levde för bortår 700 år sedan och skrev på italienska. Hans förnämsta verk var "Divina Commedia".

Skola vi nu tro, att Dante håller sig här vid jorden i hundratals år och finner i en svensk arbetare ett medium att på detta främmande språk dikta några dylika verser? Ingen torde sätta det ifråga. Alltså här ges några verser skrivna av någon annan än vad som uppgives. Någon annan kritiserar Dantes åskådning och syner, men på ett sådant sätt, att han låter Dante kritisera sig själv. Vem är nu denna person? Eller huru förklara saken? Det finns en hypotes, som kan synas kuriös, även om man bakom densamma finner stora filosofiska och vetenskapliga namn. Dessa använda den ju icke för att förklara t. ex. en sådan skrift som denna, detaljer vilja de inte inlåta sig på. Det skall vara teorier. Nå, tanken är den, att i etern, världens livsrum, förvaras allt. Där finns även lämningar av personer, som levat på jorden. Dessa strålnippen, eller hur man nu må tänka sig dem och kalla dem, komma till ett visst medvetande, om de komma i kontakt med en här levande människa och kunna då till en viss grad ta sig gestalt i denna. På dylikt sätt förklaras de mediumistiska meddelandena. I skuggornas värld lever alltså någon viss avbild eller återspeglings av människor, som levat här i världen, och kan i en människas själ framträda tillfälligt som en del i den människan och påverka den, så att en sammanblandning sker hos denna. Detta är en

Forts. å nästa sida.

Kyrkan och den psykiska forskningen

av Haraldur Nielsson

f. professor i teologi

vid Islands universitet

Häft. 4: 50

Några alldeles säregna år fingo de cirkelmedlemmar uppleva, som i början av seklet deltog i den grupp som i Reykjavik arbetade med mediet Indridi Indridason. Det började mycket med "bordet", men sedan gick utvecklingen mycket snabbt. Under åren presterades genom mediet nästan alla de arter av psykiska fenomen man känner till. Författaren refererar en hel del av dessa och går sedan över till att lägga fram det, som han anser vara bevis för att "livet fortsätter bakom graven". Andan i boken är sådan att "man tycker sig vara förflyttad till en annan värld" vid genomläsningen. I kapitlet "Om döden" berättar förf. om några iakttagelser vid dödsbäddar, huru anden frigör sig från det jordiska höljet. Dessa berättelser äro så intressanta, att de borde läsas av alla människor.

LITTERATURFÖRLAGET

viss form av panteistisk åskådning och tycks särskilt ligga nära till hands för dem som fördjupat sig i den grekiska antiken.

Som typiskt för denna filosofi må anföras några ord av *Klages* ur hans stora verk "Der Geist als Widersacher der Seele":

"Förtidens tro lyder icke: det finns osynliga själar eller ö. h. t. en personlig fortvaro, utan den lyder: tingens bilder äro levande, och bilden lever så mycket mer obunden; den antog i så mycket högre grad karaktären av den magiskt förändringsbegåvade själen, då denna blir bild och intet annat än bild." — At samma håll går Nietzsche, liksom *Klages* forngrekisk lärjunge.

Återstår tvenne andra möjligheter, den ena är, att det s. k. undermedvetandet hos den skrivande, sitt eget dagsmedvetande ovetande äger denna förmåga, den andra är, att den skrivande varit medium för någon ande, som velat uttrycka sin egen mening på detta sätt.

Detta beträffande signaturen "Dante". Beträffande de båda andra signaturerna, så ligga personerna närmare vår tid, varför identiteten av de undertecknade namnen, synnerligast även med hänsyn till innehållet, icke kan uteslutas.

Vi få således följande att välja på: 1) Identiteten, vilken måste med hänsyn till "Dante" uteslutas. 2) Kontakt med en kvarleva, en bild i etern. En sådan möjlighet framhåller även prof. Hedenius beträffande de spiritistiska fenomenen, "men", säger han, "själv tror jag icke därpå" — nej, hur skulle han kunna det, för

Svenska skaldar

C. L. Östergren.

Denne skald var född 1842, död 1881. Han var fil. dr., docent i litteraturhistoria. Han var medlem av "Det namnlösa Sällskapet". Han utgav tvenne diktsamlingar "Dikter" och "Nya Dikter". De utgöras i allmänhet av vackra idyller, ofta om hemmets lycka, formen ädel och korrekt i allmänhet utan större originalitet, dikteykeln "Rosor och blåklint" har dock en mer än vanlig charm och säregna tankegångar. Östergren översatte även dikter från främmande språk. Flera av hans dik-

honom finns inte tron utan bara "vetandet". Men på denna punkt är jag ense med honom, jag tror inte heller på saken, åtminstone inte i detta fall. Gå vi emellertid till de andra möjligheterna, då blåser Hedenius och alla andra andeförnekare förnufts-"vetande" bort i rymden lik rök-svampens innehåll, då man klämmer på den. — 3. Skrivarens undermedvetande. — 4. En ande som agerar de signerade personerna och använder sig av N. såsom skrivmedium.

Vilken av dessa möjligheter har nu de starkaste skälen? Med avseende på de båda namnen "Bellman" och "Rolf" har jag för min del endast att välja mellan identiteten eller en annan agerande ande. Vilkendera lämnar jag därhän. Med avseende på "Dante" antar jag en ande, som påverkar mediet. Detta sista styrker antagandet att även i de båda andra fallen det är samma person som diktar, men innehållet mystifierar saken. V. V.

ter äro tillfällighetsdikter, tillägnade enskilda personer eller minnet av bortgångna eller vid invigning av skolor m. m. Vi återgiva här ett utdrag ur Östergrens dikt

SKALD, SOM KOMMA SKALL!

Pestförgiftad luft har smugit
In i diktens rosengård;
Vart har ljusets änglar flugit,
Som om blomstren höllo vård?

Sångarålderns gyllne harpa
Man i spillror slagit har;
Missljud, skorrande och skarpa,
Bo i brustna strängar kvar.

Matt utefter jorden kryper
Sångens svan, i bojar snärd;
Blod från stäckta vingar dryper
Och han glömt sin himmelsfärd.

Skald, som komma skall! Vi trygga
Dock vårt hopp till dig ännu.
Vi fått nog utav det stygga,
Giv oss ädel skönhet du!

Låt din vita vinge glänsa,
Badande i solens bloss!
Låt din lyras stormar rensa
Töckenslöjad rymd kring oss!

Till förgråtna och förfrusna
Bröst om evig kärlek sjung,
Lär förmörkat öga ljusna
Och gör åter världen ung!

Vill du dykarns rustning nyttja,
Dolda själsdjup forska ut,
Blott med pärlor, ej med gyttja,
Kom i dagen upp till slut!

Skall i dystra drag du måla
Nattens skuggor för vår syn,
Låt oss se en stjärna stråla
Genom rännorna i skyn!

ORTAGUBBENS

25 UNDERBARA LÄKEÖRTER

innehåller ett urval av de lättast åtkomliga läkeörterna ur vår flora. Tillsammans utgöra de ett förnämligt husapotek och en allsidig hälsokälla som de friska skall kunna hämta näring ur för bibehållande av sin hälsa och de sjuka... Ja, läs själv vad många läkare och vetenskapsmän säga om örternas förmåga att bota, eller lindra sjukdom.

**Naturen visar vägen till hälsa
och livsglädje. Pris 4: — kr.**

Finns i bokhandeln, tidningskiosker och

LITTERATURFÖRLAGET

Det är som musik, när de falla,
de stora flingorna alla
i nattens vinterkalla
värld, som står vålnadsläk.

Bo Bergman.

Jag vill ha vackra böcker, men jag vill först och främst ha goda böcker, och allra viktigast är att läsa och anamma dem i mitt hjärta.

Carl G. Laurin.

Skön, skön är glädjen, skön är också sorgen. Men skönast är att stå på smärtans valplats med stillad håg och se, att solen lyser.

Karin Boye.

Citaten är hämtade ur *Simonssons Ord om Lycka*.

Har Ni läst...

Vallberg, V:

Människokunskap,
del 1, inb. 11: 50, hft. 8: 50
del 2, inb. 11: 50, hft. 8: 50
„ I storm och stiltje. Dikter utgivna till 80-årsdagen. 6: —
„ Kan människosläktet fortleva? 2: 50
„ Materialismens övervinnande. 1: 50
„ Kristendomens forntid — nutid — framtid. 7: 50

Källström:

Frälsningsvägar i förkristen tid. 1: —

Ljungström, Georg:

Mellan de stora världskrigen. 3: —

★ ★

Lindgren, Vera:

Gröna kokboken 3: 75-

Bircher-Benners

Näringslära 3: —

Aberg, Dan:

Konsten att vara råkostare. 3: 50

Ahlteén, Carl:

Dietetikens A B C 1: —

Vallberg, V:

Bliv din egen läkare. 7: —
„ Tandrotan 1: —
„ Vaccination och virus —: 50
„ Vaccinationen —: 50
„ Vad vet ni om homeopatin? —: 50

Fejerstam, K. E. A:

Naturlig barnreglering. (Enl. dr Ogino o. prof. Knaus) 4: —

★ ★

Gaunitz, C. B.:

Om gödselvård enligt den biodynamiska metoden 1: 50
„ Hur man lägger komposter. 1: 50

Vallberg, V.:

Den eteriska strålningen. 3: —
„ Mystik och realism. 2: —
„ Intelligensmätningar o. tidspejlingar. 4: 50
Das ABC des Rutengängers. 12: —
Pendelbriefe. 11: —

Vivos Voco:

Astrologisk karaktärstolkning. 3: 50
De astrologiska husen. Tabeller. 3: —

Vallberg, V.:

Frenologisk psykologi. 3: —

★ ★

Simonsson, Nils:

Ord om lycka. 3: 75

Aberg, Dan:

De voro kämpar. 2: —

★ ★

Björkhem, John:

De hypnotiska hallucinationerna. 9: 50
„ Det okulta problemet. 11: —

Thorsen, Poul:

Hypnosen i mänsklighetens tjänst. 10: —
„ Människans okända krafter. 10: —

Johnsson, Georg, Lindsay:

Det stora problemet. 12: 50
inb. 16: —

★ ★

Svensson, Albert:

Den stora harmonien. 6: —

Vallberg, V.:

Kan människan äga förutställvaror? 3: —

Uddin, Johannes:

Det gamla evangeliet 2: —

Levi:

Den nya tidsålderns evangelium 16: — inb. 22: —

Stuart, A.:

Inga tårar mer 4: —

Lees, R. J.:

Bortom töcknen 6: —
inb. 9: —

Sinett, A. P.:

Världen på andra sidan 1: 75

Nielsson, Haraldur:

Kyrkan och den psykiska forskningen 4: 50

Findley, J. Arthur:

Den underbara verkligheten 5: 50 inb. 8: 50

Söderling, Carl:

De döda leva 2: —

Palmstierna, Erik:

Glimtar 5: — inb. 8: —

Asbrink, Gustav:

En vandrande andes upplevelser 3: 50

Simonsen, Konrad:

Parapsykologi och spiriualism 1: 50

Athls:

Den gamle vise berättar 1: 50
„ Den gamle vise berättar (en senare utgåva) 4: 50

Från LITTERATURFÖRLAGET

Box 634, Stockholm 1.

rekvireras här förprickade böcker att sändas mot postförskott.

Namn

Adress

Postadress